

Latviešu – Latvian

Kas ir iespējams...

Autors Džons Šortels
Autortiesības © 2004-2010

Šis ir stāsts, kas jūs pārsteigs un, iespējams, pat apgrūtinās pieņemt faktisko. Ja jums ir bijušas "brīnumu kā" notikums pats, vai bijis liecinieks vienam, tagad jūs zināt, jūs neesat viens un tas 's ok, lai runātu par to. Daudzi no šiem brīnumiem notiek, un cilvēki tos atlaiž apkārtējo attieksmes dēļ. Mani svētīja māte, kas ticēja brīnumiem un veicināja to manī.

Šī isn ' t tikai stāsts, tas ' s ir iespēja, lai jūs varētu uzzināt, ka kaut kas ir iespējams savā dzīvē. Pateicoties stāstam, es runāšu par to, ko esmu iemācījies un kā es varēju praktizēt un attīstīt šīs prasmes, kuras, manuprāt, mums visiem ir.

Es ne tikai uzminēju, kas vajadzīgs, lai gan dzīves sākumā es uzticējos tam, ko intuitīvi zinu, un 28 gadu vecumā sāku aktīvi trenēties, praktizēt un attīstīt šīs prasmes tiktāl, ka šis stāsts bija ne tikai iespējams, bet arī varbūt, varbūt, pat neizbēgami. Mans nolūks ir parādīt jums, ka jūs varat apgūt šīs prasmes un radīt pārmaiņas savā dzīvē, neatkarīgi no to apstākļiem nonākat.

Ja jūs interesē atgūt kontroli pār savu dzīvi un apstākļiem, izlasiet un sazinieties ar mani, lai mēs varētu sākt procesu arī jums. Ja jums jau ir kontrolēt visu, un tas ir gluda buru par jums, tad jums ir līdzīgi man. Es nemeklēju neko līdzīgu tam, ko es šeit piedāvāju, jo es jau biju veiksmīgs un jau savā dzīvē radīju mazākus brīnumus. Ko es sapratu, ir tas, kas tika piedāvātas man, kad man bija 28 iespējot d man viegli mācīt citiem, darīt tieši to, ko es daru. Liela daļa manas dzīves es runāt par to, lai citiem un tie nav tādā vietā, ka tie pieņemti vai saprot to, kas man bija dalīties par. Tas varbūt arī tev. Dažiem no mums mūsu mācība ir kļūt labākiem, lai dalītos ar citiem to, ko mēs jau zinām. Lai jūs uzzinātu šo informāciju, jums ir prioritāte.

Es jums apliecinu, ka šeit jums ir vērtība pat tad, ja tikai, lai salauztu ledu, lietas, kuras, mūsaprāt, bija neiespējamas, patiesībā ir iespējams un pat var kļūt iespējams ...

Labi, stāsts ir tāds, ka es aizmigu pie savas automašīnas stūres un uzbraucu stabam, un vakarā nonācu intensīvās terapijas nodaļā, un medicīnas personāls negaidīja, ka es nodzīvošu nakti. Nākamajā dienā es gribēju izņemt 1,5 plaušas un dažus citus orgānus ... Pēc 2,5 dienām es izgāju no slimnīcas bez operācijas.

Tātd... ..

Kas ir iespējams, kad

- Es zinu savu mērķi
- Es uzticos sev līdz vietai, kur esmu gatavs sekot savai kaislībai un sirds vēlmei, un es augstu vērtēju savu jutīgumu un iedvesmu

Dzīve pirms autoavārijas

Par m y visa dzīve es zināju, ka man būtu palīdzēt cilvēkiem uzticas sevi un savu iekšējo intuīciju. Es sāku uzņēmējdarbību, mācot cilvēkiem, no kurienes viņi ir nākuši, kurp viņi dodas un kāpēc viņi ir šeit, garīgi saprotot sevi. Es to mācīju nepilnu slodzi kopš 1987. gada .

Tā vietā, lai attīstītu šo garīgo biznesu, es novērsu uzmanību un sāku citu biznesu .

Kad mans business auga un patiešām pacēlās, tas bija tāpēc, ka es koncentrējos uz palīdzību cilvēkiem ar veselību, cītīgi strādājot pie savas veselības. Es lietoju neticami spēcīgus uztura bagātinātājus un dalījos ar visiem savos rezultātos (kas, iespējams, bija šo uztura bagātinātāju rezultāts) .

Tas bija pēc tam, kad es sāku veikt šīs piemaksas, ka viss šķita jāsāk mainīt manā ķermenī. Es uzzināju jau sen, kad kāds lieto uztura bagātinātājus un viņi nemana nekādas atšķirības, tad piedevas var būt nepietiekamas šīs personas vajadzībām. Vērojot cilvēku dzīves pārmaiņas, un redzēt ing tās parādās, lai atgūtu savu veselību un atbrīvoties skanēt sevi no sāpēm, ka viņi bija ieradušies tikai pieņemt, bija ļoti iedvesmojošs man. Lielāko savas dzīves daļu biju pavadījis sāpēs, un neviens nespēja izskaidrot dažas vienkāršas patiesības, kas, īstenojot tās, radīja milzīgu labumu manai veselībai. Toreiz es ļoti koncentrējos uz palīdzību tiem, kuri kādreiz vēlējās palīdzību.

Es sev apsolīju, ka tad, kad atlikušie ienākumi no šī veselības biznesa sasniegs 5000 USD mēnesī, es atgriezīšos, lai palīdzētu cilvēkiem garīgi izprast sevi un savu dzīves ceļu. Mani ienākumi turpināja augt vairāk nekā 10 000 USD mēnesī, un es biju aizmirsis savu solījumu. Visa mana uzmanība bija pievērsta lielāku ienākumu gūšanai. Kaut kā es sāku klausīties apkārtējos cilvēkus, kuru uzmanības centrā viņu dzīvē bija nauda. Es nesapratu biju pie dziesmu par to, ko *es* gribēju darīt ar *manu* dzīvi.

Cik bieži gadās, ka tas, par ko klieudz mūsu sirds, atliekam, līdz notiek kas cits. Lielākajai daļai mūsdienu cilvēku tas bieži ir saistīts ar naudu.

Toreiz bija tā

Autoavārija 2003. gada 29. jūnijā

Nedēļas nogalē laukos veicināju līderības nometni mūsu veselības nozares vadītājiem . Visi bija noguruši un svētdienas pusdienlaikā devās mājās.

Es izgāju apmēram pulksten 16:00, jo man bija tikšanās ar dažiem klientiem, dodoties mājās vakariņās. Lynette (mana toreizējā sieva), Helēna (mana māsa) un daži citi pastāvīgi uzstāja, ka man ir kāds, kurš ceļo kopā ar mani, lai uzturētu man sabiedrību. Man bija ļoti skaidrs, ka man jāiet vienam.

Es devos lieliskā noskaņojumā, tiešām priecājos par paveikto darbu nedēļas nogalē. Nedēļas nogalē bija paredzēts palīdzēt cilvēkiem būt atbildīgiem par saviem panākumiem un saprast, ka viņiem ir kontrole pār dzīves rezultātiem.

Trīs stundu braucienā es nokļuvu pilsētā apmēram stundu un jutos ļoti noguris un miegains. Šīs pilsētas otrā pusē es aizmiglu pie stūres. Acīmredzot kāds sekoja, un viņi teica, ka es sāku aust, bet paliku savā ceļa malā, kā arī sāku palēnināties.

Mana automašīna iebrauca pāri ceļam caur pretimbraucošo satiksmi, un, atsitoties pret grāvi ceļa otrā pusē, gaisa spilvens izplūda un es pamodos. Kad gaisa spilveni piepūšas, automašīna piepildās ar baltu pulveri, un tāpēc es neko nevarēju redzēt. Es nevarēju saprast, kāpēc es neko neredzēju.

Tā kā es vispār neko neredzēju, man nebija ne jausmas, kur stūrēt automašīnu, un es trāpīju celmam gar labās puses durvīm, es vairāk stūrēju pa kreisi un tad trāpīju uz krastmalas ar cauruli (piebraucamais ceļš)) un divas priekšējās riepas izplūda. Pēc tam es trāpīju pa vārtu stabu labajā pusē un pagriezos tālāk pa kreisi. Es jutu, ka automašīna iet gar lielu uzbērums, kas iet uz leju. Šī bija dziļa "V" kanalizācija. Es biju kanalizācijas apakšā pa to.

Drošības spilvenu putekļi tagad bija pietiekami pazeminājušies, lai es redzētu, ka man priekšā nāk elektrības stabs ... ļoti ātri. Es mēģināju stūrēt prom, un automašīna vispār nereaģēja uz stūri (vēlāk uzzināju, ka riepas ir izpūstas).

Tiklīdz es ieraudzīju stabu augšā, mana dzīve pazibēja gar acīm. Es redzēju Lynette (toreizējo sievu) un Amberu (meita 3 gadus veca) un savu mērķi, un es zināju, ka šis nav mans laiks mirt.

Es uzsvērti teicu saviem eņģeļiem

"Tas nav tas, mans laiks nav beidzies!"

Tajā mirklī, kad es to teicu, automašīnā no augšas ienāca balta gaisma, kas mani apņēma virpulī un ietina mani aizsargājošas enerģijas kokonā. Tajā pašā laikā man parādījās redzējums, ka automašīna ietriecas stabā un atnāk atpūsties kopā ar mani tajā, un tad es eju apkārt mašīnas priekšpusei, palīdzot diviem vīriešiem, viens abās pusēs. Tad es zināju, ka ar mani viss būs kārtībā.

Es atvieglojos un padevos avārijai, zinot, ka ar mani viss būs kārtībā. ***Man nebija bailu un es pilnībā uzticējos .***

Es visu laiku biju pie samaņas, un, automašīnai apstājoties, es zināju, ka krūšu kurvja savainojums ir nopietns, taču es pat sekundi neļauju domāt, ka nomiršu. Es paļāvos uz redzējumu, ko saņēmu no savas garīgo palīgu komandas, kas aizgāja no negadījuma un bija kārtībā.

Automašīna ietriecās stabā (policija lēsa, ka 85 km/h) automašīnas priekšpuses centrā un pēc tam apstājās. Persona, kas man sekoja, teica, ka es paātrināju stieni. Acīmredzot tas notiek, jo cilvēki neapzinās, ka ir nospieduši akseleratoru, nevis bremzi.

Automašīna apstājās, un es izmisīgi cīnījos, lai plaušās ieplūstu gaiss. Tas bija kā vējš (vēlāk es uzzināju, ka plaušas piepildās ar asinīm).

Nekur nebija asiņu. Patiesībā vienīgais griezumš, ko saņēmu no negadījuma, bija neliels iegriezums labajā apakšstilbā, kas notecēja tikai vienu centimetru asiņu.

Divi vīrieši skrēja pie manas automašīnas puses, un es kļiedzu, ka automašīna deg (putekļi no gaisa spilvena izskatījās kā dūmi), viņi mēģināja atvērt automašīnas durvis un tika atgrūsti atpakaļ no elektriskās strāvas trieciena.

Mēs sapratām, ka automašīnu elektrificēja automašīnas akumulators.

Tagad es varēju nedaudz elpot.

Es uzmanīgi pakēru 700 dolāru skaidras naudas rulli, kas man bija konsolē un mobilajā tālrunī.

Viņi diezgan daudzas reizes mēģināja atvērt durvis, līdz atvēra vadītāja durvis, iebāžot pirkstus durvju augšdaļā, kur tās bija sasprādzējušās, un tad tās pavilka. Visu laiku, kad viņi turēja durvis, viņi piedzīvoja elektrošoku. Katrs automašīnas panelis bija sasprādzējies. Automašīna bija nedaudz īsāka! Vadītāja durvis bija sabojājis arī celms grāvī.

Kad durvis bija atvērtas, viņi teica, ka nepieskarieties nevienai metāla daļai. Tāpēc es ļoti uzmanīgi šūpojos, pārvietojoties collas pa collām, un izkāpu pati. Abi vīrieši satvēra roku un vadīja mani līdz automašīnas priekšai, ja es apsēdos. Tas notika tāpat kā man bija redzējums.

Sirdī zināju, ka, ja nolikšu, es nomiršu. Es zināju, ka, ja es palikšu sēdus, man viss būs kārtībā. Es sēdēju ar ceļiem uz augšu un rokām turot krūtis un galvu noliecoties uz priekšu. Brīdī, kad es apsēdos, es sāku novirzīt enerģiju uz savu ķermeni un prātā redzēju, ka viss iekšā labojas labāk nekā iepriekš. Katru sekundi es biju koncentrējusies uz savu darbu, lai atjaunotu savu ķermeni.

Automašīnas apstājās visur.

Drošības spilveni ir neefektīvi vairāku sadursmju negadījumā, jo tie atveras ar pirmo triecienu, kas manā situācijā bija grāvis, nevis tad, kad man tas bija vajadzīgs. Drošības spilvens pēc tam bija bezjēdzīgs, kad es atsitos pret stieni (patiesībā tur, kur es trāpīju, no stūres izlīda skrūves).

Ziemā bija pulksten 17.00 svētdienas pēcpusdienā, vēl nedaudz gaišs, bet bija auksts, apmācies un pūta auksts vējš.

Cilvēki nāca skrienot pāri.

Pie manis pieķērās sieviete, kura teica, ka ir medmāsa. Viņa man uzdeva vairākus jautājumus, kurus es atceros, sakot, ka ar mani viss ir kārtībā, bet man ļoti sāp un man ir apgrūtināta elpošana.

Kāds man siltumam uzlika sudraba "kosmosa segu". Manā mugurā pūta auksts vējiņš.

Lynette brauca apmēram stundu aiz manis, tāpēc es zināju, ka man viņai jāzvana. Es arī zināju, ka viņa vēl nav mobilajā diapazonā. Viņas automašīnā bija Ambera, Eiprila (mātes meita) un mana māsa Helēna, kura bija ļoti stāvoklī ar dvīņiem.

Es piezvanīju un atstāju ziņu,

"Sveika, mīļā, tikai daru tev zināmu, ka esmu mazliet izlaidusies, un viņi ved mani uz slimnīcu pārbaudei. Viss ir kārtībā."

Pēc tam es piezvanīju Maiklam manam tuvam draugam, kurš bija nometnē un dzīvoja pilsētā, kurā es tikko biju ieradusies un kura bija tikai 10 minūšu attālumā.

Es piezvanīju un teicu:

“Maikls, esmu piedzīvojis smagu autoavāriju, un man nepieciešama jūsu palīdzība. Lynette drīz būs šeit, un man vajag tevi šeit, kad viņa ieradīsies šeit, es esmu pie tāda un tāda izslēgšanās.”

Maikls ieradās notikuma vietā apmēram 10 minūtēs

Es lūdzu Maiklu sameklēt divus vīriešus, kuri mani izrāva no automašīnas, jo es gribēju viņiem pateikties. Maikls atgriezās pie manis un teica, ka NOBOBY vajadzēja pieskarties automašīnai, jo stabam, uz kuru es trāpīju, bija 66 000 volti, un ka izolatori bija salauzti un 3 vadi īssavienojas zem staba un cauri automašīnai. Viņš teica, ka ikviens, kurš pieskārs automašīnai, iespējams, mirs.

Viņš pārvietojās pa pūli un jautāja visiem, vai viņi zina, kas ir tie divi puīši, kuri mani izveda. Viņš nevarēja tos atrast, un cilvēki teica, ka neviens nav atstājis negadījuma vietu.

Pienāca policija un jautāja, vai es neesmu viena automašīnā. Es automātiski teicu “Nē”, nemaz nedomājot, kāpēc viņi man jautā. Viņi aizgāja un atgriezās un vēlreiz man jautāja, vai es esmu viens mašīnā, un es atkal teicu “Nē”. Viņi atgriezās trešo reizi un ar lielām bažām balsī jautāja: “Vai automašīnā bija kāds ar jums?”. Es sapratu, kāpēc viņi man jautāja, meklējot ķermeni. Es biju pārsteigts, ka teicu Nē un tagad teicu: „Nē, automašīnā nebija neviena ar mani”.

Atbrauca Ātrā palīdzība.

Ātrās palīdzības darbinieks man uzdeva dažus jautājumus. Pēc tam viņš noteica, ka man jādodas uz lielāko slimnīcu tuvākajā pilsētā

Ātrās palīdzības darbinieki mēģināja mani noguldīt uz mugurkaula dēļa. Viņi mani bija pārcēlušī tikai 2 cm atpakaļ, un es kļiedzu, lai apstājos. Sāpes bija neticamas, un es zināju, ka viņi nevar mani tā nolaist visa ķermeņa sasprindzinājuma dēļ. Pēc tam viņi mani atkal novietoja vertikālā stāvoklī.

Man vajadzēja stingri turēt ķermeni, lai to aizsargātu ar acīmredzami salauztām ribām. Es zināju, ka, ja viņi pazeminās mani tā, kā viņi bija iecerējuši, ka notiks kaut kas briesmīgs, un tas var beigties pat ar manu nāvi.

Galvā es saviem eņģeļiem jautāju: “Ko es darīšu?”

Mani eņģeļi teica, ka man jābūt stingram un jāuzņemas vadība, un jāpasaka viņiem, kas jādara. Mani eņģeļi man teica: “atkārtojiet cilvēkiem to, ko mēs jums sakām.”

Tāpēc es ļoti stingri atkārtāju ātrās palīdzības cilvēkam, ko mani eņģeļi man saka, bet neteicu viņam, no kurienes nāk norādījumi,

“To mēs darīsim, pāris vīriešu stingri turēs mugurkaula dēli vertikāli pret manu muguru un lēnām spiedīs arvien spēcīgāk, līdz es varēšu atslābināt visus muskuļus (kas bija ļoti saspringti, nesaturot manu roku) ķermenis kopā), un es ļautu padomei uzņemt visu manu svaru. Kad es jūtos atvieglota un esmu atlaidusi muskuļus, es pilnībā noliecos uz tāfeles. Pēc mana signāla jūs varat sākt nolaist dēli ļoti lēni un vienmērīgi, lai es atkal nesasprindzinātu muskuļus. Kad esmu pazemināts, jūs varat mani novietot gar dēli. Tas prasīs apmēram 15 minūtes ”

Es garīgi sapulcējos, jo šajā brīdī atbrīvojoties, man bija pilnībā jāuzticas šiem vīriešiem un saviem eņģeļiem. Es zināju, ka nododu savu dzīvi viņu rokās. Viņi to izdarīja, un es teicu, ka jāsāk pazemināt mani un dēli, bet tam bija jābūt gludam un lēnam! Pagāja kāds laiciņš. Tiklīdz mani nolaida zemē, es teicu, lai viņi mani novieto pa galdu.

Viņi to izdarīja un pēc tam pacēla mani uz ratiņiem.
Vīrietis feldšeris ienāca aizmugurē kopā ar mani.

Reiz ātrās palīdzības mašīnā viņš teica, ka dod man morfīnu, un es teicu "nē".

Viņš man jautāja: "Vai jums nesāp?" Es teicu: "tādas sāpes, kādas jūs nevarējāt iedomāties, neticamas sāpes".

"Tad kāpēc jūs nevēlaties morfīnu?" viņš jautāja.

Es atbildēju: "Sāpes ir vienīgais, kas mani piezemē uz planētas Zeme. Es kno w manā sirdī, ka, ja man bija morfiju, ka es vienkārši drift off uz nāvi. Es kno w sāpēm i s saglabājot man balstīta uz zemes, saglabājot man klāt ar to, ka es joprojām ha ve fizisko ķermeni".

"Es gribu būt" kopā ar to, kad mēs nokļūstam slimnīcā un varam sajūst, kas ar mani notiek, lai es varētu viņiem precīzi pateikt, kas notiek." . To sakot, es arī lieku sevi nākotnē, ka ieradīšos slimnīcā dzīvs un gatavs personālam sniegt būtisku informāciju. Es nekad neesmu domājis nomirt. Tāpēc nākamo dienu laikā es nepārtraukti runāju par savu nākotni un to, kas notiks. Tā nebija apzināta izvēle, bet gan manas nesatricināmās pārlicības, ka es dzīvošu, rezultāts.

{bērnībā es bieži nogurināju pirkstus un tiku ievainots ar tik spēcīgām sāpēm. Kādu dienu es jautāju savam eņģelim, kā es varu likvidēt šāda veida sāpes, mans eņģelis teica: "jūs nevarat novērst sāpes, bet jūs varat tās pieņemt, būt vienai ar to, saprast, ka tai ir funkcija." Tāpēc es pie sevis nodomāju: kāds ir sāpju mērķis? Es sapratu, ka sāpes man bija jāpasaka, ka kaut kas nav kārtībā un šai ķermeņa daļai ir jāpievērš uzmanība. Tāpēc es vēlreiz pajautāju savam eņģelim: "Vai sāpes liecina par manu ķermeņa zonu, kurai jāpievērš uzmanība?" Atbilde bija "jā".

Tad es jautāju: "Tātad, ja es atzīstu, ka sāpes ir paveikušas savu darbu, un tagad es pilnībā apzinos uzmanību, kas nepieciešama šai zonai, un es sāku veikt nepieciešamās darbības, tad sāpes vairs nav vajadzīgas?" atbilde bija "jā".

Es sāku to praktizēt bērnībā, es domāju, ka man nebija vairāk par 10 gadiem, kad man bija šī saruna ar saviem garīgajiem palīgiem (eņģeļiem), un tas, ko es uzzināju par sāpēm, darbojās. Es sapratu, kā novirzīt enerģiju apgabalam, kurā nepieciešama dziedināšana, kā es sapratu par roku uzlikšanu un to, cik tas ir spēcīgi dziedināšanai. Es varēju noķert pirkstu un nekavējoties pieņemt sāpju vēstījumu un veikt apņēmīgu darbību

- 1) pieņemt sāpju vēstījumu un pateikties par savu darbu,
- 2) novirzīt enerģiju uz teritoriju
- 3) pilnībā atpūties, atmetiet jebkādas domas, ka sāpes "sāp" tikai tāpēc, ka tās sūta ziņu, kas tagad ir pieņemta.
- 4) Sāpes nekavējoties samazināsies un bieži pilnībā izzudīs. }

Ātrās palīdzības vīrietis, kurš bija kopā ar mani, teica, ka brauciens bija smags līdz nākamajai mazpilsētai, un es teicu, ka ir labi.

Mēs ceļojām lēni un bez sirēnām (neesmu pārliecināts par gaismām)

Brauciens bija lēns un sāpīgs.

Es jutu katru triecienu un katru kustību ārkārtīgi sāpīgi. Es turpināju koncentrēties uz to, kā es vēlos, lai mans ķermenis būtu labs, vesels, stiprs un vesels. Es vizualizēju savu ķermeni kā dziedinātu un pilnīgu.

Neilgi pēc tam, kad sākām doties uz slimnīcu, man iezvanījās mobilais tālrunis, un es redzēju, ka nelaimes gadījuma laikā es dodos uz tikšanos. Es teicu, ka man ir jāpieņem zvans. Man vajadzēja viņai paziņot, ka neierados, jo viņa un viņas ģimene gaidīja mani vakariņās. Viņš teica, ka neatsauks kakla skavu. Kad zvana telefons, es ļoti stingri teicu to atsaukt, un viņš teica tikai tad, ja es apsolīju galvu nepakustināt. Es teicu Jā, un viņš to atsprādzēja. Es piezvanīju un teicu, ka nevarēšu norunāt tikšanos un ka man būs jāpārplāno divas nedēļas, un viņai viss ir kārtībā. Es atvainojos un atvadījos. Es neapzināti iestatīju, ka man ir uz ko doties, jo man bija *pilnīgi* skaidrs, ka es atgūšos un tikšu pēc tikšanās apmēram pēc nedēļas.

Es arī runāju pa mobilo tālruni ar Maiklu.

Es ierados slimnīcā vienlaikus ar Lynette un Amber. Un arī Maikls ieradās savā automašīnā.

Kad mani ieripināja, es dzirdēju, ka ātrās palīdzības vīrietis stāsta par mani medmāsām, bet nevarēja saprast neko, ko viņš teica.

Mēs bijām neatliekamās palīdzības nodaļā.

Viņi gribēja nogriezt man drēbes, un es viņiem teicu, ka neļaušu viņiem nogriezt savu polo kreklu, jo man uzvilktais krekls man bija ļoti svarīgs krekls, un es gribēju to arī turpmāk valkāt. Viņi paskaidroja, cik grūti būtu to noņemt, un es teicu, ka tad sāksim.

Man bija ārkārtīgi sāpīgi to noņemt, jo man bija jāpaceļ rokas un jāpagriež tās apkārt.

Man bija salauztas ribas un krūšu kauls, un joprojām neesmu lietojis pretsāpju līdzekļus.

Ienāca Ambers un Linete, un Ambers pacēla manu roku un jautāja man: "Tēti, vai tev viss būs kārtībā?"

Šajā brīdī visi apstājās, un, gaidot manu atbildi, iestājās pilnīgs klusums.

Es pagriezu galvu un paskatījos viņai acīs un teicu, norādot uz visām man apkārt esošajām medmāsām un ārstiem "redzi visus šos cilvēkus skrienam apkārt?" "Jā" Ambers atbildēja.

"Viņi visi skraida apkārt, jo šajā brīdī viņi neapzinās, ka ar mani viss būs kārtībā!"

Jūs varētu dzirdēt, kā šajā neatliekamās palīdzības istabā nokrīt tapa. Varbūt 15 sekundes neviens nekustējās un neko neteica.

Ambers smaidīja un atslāba, un mēs turpinājām turēties rokās.

Es apzināti *nemēģināju* runāt pozitīvi un apzināti izmantoju tādas metodes kā runāšana par mani savā nākotnē, taču tas notika, vairums sarunu un domu man bija par to, ka es nākotnē darīšu kaut ko ar kādu. Es to sapratu tikai dažus gadus vēlāk, ka es to esmu izdarījis.

Esmu paveicis daudz darba, veidojot savu iekšējo disciplīnu, lai spēcīgi un pozitīvi runātu par apstākļiem, kādos nonācu.

Es neļāvu nekādam negatīvismam ienākt manā apziņā. Es biju iecerējis visus apkārtējos iekļaut savā sfērā "tā tas notiks". Es jutu milzīgu gara atbalstu un jutu garu klātbūtni sev apkārt. Ar redzi jutos asa un skaidra. Pilnībā nebija baiļu. Es turpināju ticēt, ka viss būs kārtībā.

Es uzskatu, ka tas, ko es darīju, ir iespējams ikvienam, neatkarīgi no tā, vai jūs ticat Dievam, Jēzum, Budam, Muhamedam, Garam vai kādam citam vai pat nevienam. Patiesībā saiknes dziļums ar savu Dievu vai sevi padara iespējamu visu, ko jūs iedomājaties.

Tas var notikt tikai tad, kad esat ļāvis sev būt neaizsargātam un ļāvis sev bez nosacījumiem mīlēt SEVI. Tas tiešām prasa kaut ko, īpaši drosmi.

Tas prasa atmest visu pretestību.

{Kad es pretojos, es patiesībā koncentrējos uz objektu, kuram pretojos.

Tas, kas nāk pret mani, ir pievilcīgs kāda iemesla dēļ, un es nezinu, kāds iemesls ir visbiežāk. Kad es kaut kam pretojos, es pārtraucu to piedzīvot. Šī lieta, kurai es pretojos, ir daļa no pamata, kas ļauj man veidot savu nākotni uz augšu. Kad es to nepieļauju savā dzīvē, tad mana dzīve nonāk turēšanas modelī, un tas, pret ko es pretojos, arvien parādās.

Zemapziņā es turpinu piesaistīt pieredzi, kas man palīdzēs nākotnē izaugt par tādu cilvēku, kādam man jābūt, un šī persona spēs tikt galā ar nākotnes situāciju, kurai jūs šeit un tagad neesat gatavs.

Cik bieži mēs nonākam kādā dzīves vietā un sakām sev: "Šī pieredze, kas man bija pagātnē, palīdzēja man būt gatavam nākamajam piedzīvojumam manā dzīvē". Kad es aptveru savā dzīvē piesaistīto pieredzi, es ar brīvību un vieglumu virzos pa dzīvi un nonāku īstajā vietā īstajā laikā.

Dažreiz mēs pretojamies iemeslam, ka CITI mums liek kaut ko darīt, parasti tāpēc, ka tas ir viņu iemesls, un tas nāk par labu viņiem, nevis mums. Kad es paskatos, un, protams, es atradīšu iemeslu, kāpēc man ir zināma pieredze, tad es pieņemu šo pieredzi un pārstāju pretoties.

Dažreiz es pretojos, jo man nav skaidrs savs lielākais mērķis, un tas ir tāpat, kā mani pagrūst tumsā, kad es neko neredzu un nezinu, kas ir manā priekšā.

Padomā par to ... kad es nezinu, kas ir manā priekšā, tad es vēlos kustēties lēnāk, bet, ja es zinu, kas ir manā priekšā un ir tumšs, tad es varēšu pārliecinošāk virzīties uz priekšu.

Pārdomājot savu pieredzi, ar kuru es rīkojos spēcīgi, un jautāju sev: "Kas mani sagatavoja šim brīdim?" tad man būs iedvesmas, kas man palīdzēs saprast, redzēt, zināt un sajūst, kā šī iepriekšējā pieredze lika man būt gatavam pieredzei, par kuru es tagad pārdomāju.

Es šo mācību esmu mācījis vairākus gadu desmitus un strādāju pie tā, kā *dzīvot* . }

Nedaudz gulēju, turēdams Ambers roku un runādams ar Lynette.

Vienā brīdī mani aizveda uz neatliekamās palīdzības numuru un man virsū stāvēja divas medmāsas, viena no abām ratiņu pusēm. Viņi runāja savā starpā, un viens teica, ka viņai ir grūtības palikt stāvoklī. Es klausījos un teicu: "Es varu jums palīdzēt!" Viņi abi izskatījās diezgan šokēti! Es paskaidroju, ka es izplatīju pārsteidzošus veselības produktus un lielus personīgās higiēnas līdzekļus, kas viņai varētu palīdzēt. Es paskaidroju, ka tie ir produkti, kas šobrīd baro manu ķermeni, lai palīdzētu tam atjaunoties, un ka tie nav parastie produkti. Es paskaidroju, cik svarīgi ir noņemt toksīnus no viņas ķermeņa un pārtraukt lietot vairāk. Es paskaidroju, ka daudzos personīgās higiēnas līdzekļos var būt potenciāli kaitīgas sastāvdaļas. Es arī paskaidroju, ka mūsu ēdienam nav tāda uztura līmeņa, kāds tas bija kādreiz. Es paskaidroju, ka daudzi pāri ir veiksmīgi palikuši stāvoklī pēc šo produktu lietošanas uzsākšanas, un šie pāri domāja, ka, iespējams, tie bija produkti, kas radīja atšķirību. Tāpēc es

iedevu viņai savu tālruņa numuru un ierosināju, lai viņa man piezvana pēc dažām dienām, un es organizēšu produktu viņai. Es to darīju tā, it kā es tikai gulētu uz ratiņiem un būtu gatavs doties mājās. Viņa paņēma manu numuru, bet nekad man nezvanīja ...

Viņi veica kaķu skenēšanu un daudzus rentgena starus. Es joprojām uzstāju, lai nebūtu morfīna, kamēr rentgena stari nav pabeigti.

Pēc tam viņi atkal veica visus rentgena starus un kaķu skenēšanu, es nezinu, kāpēc.

Es atceros, ka pirmo rentgenstaru laikā domāju par sāpēm un centos palikt pie samaņas. Kad viņi man teica, ka viņiem tas ir jādara no jauna, es atceros, ka es atpūtos un vienkārši to pieņēmu un tā iegāju zenā. Es neko daudz neatceros par pirmo rentgenstaru partiju, bet diezgan skaidri atceros otro kaķu skenēšanu un rentgenstarus.

Mana māsa Helēna ienāca un runāja, tāpat kā Maikls, bet tāpēc, ka tā bija neatliekamās palīdzības telpa, viņi vienlaikus ielaida tikai vienu, izņemot Amberu, un viņi ļāva Lynettei ienākt kopā ar viņu.

Es tērzēju par lietām, īsti neatceros neko citu, kā pārliecinājos, ka saruna ir par parastajām ikdienas lietām, NEKAS par negadījumu vai manu stāvokli.

Es vienmēr biju skaidra un apņēmusies, kā tas notiks.

Bija ļoti vēls, es domāju, ka tas bija ap pusnakti, kad mani iesaiņoja intensīvās terapijas nodaļā, un šajā posmā es domāju, ka saņēmu morfīnu, jo es neatceros sāpes.

Viena no manām māsas draudzenēm bija medicīnas māsa šīs slimnīcas intensīvās terapijas nodaļā, un pēc nedēļām viņa manai mātai teica, ka ķirurgs ir teicis mātai, kas par mani rūpējas, lai es justos ērti, jo es kaut kad naktī nomiršu ...

Viņi pacēla mani uz mīkstā gaisa gultas, un ārsts iedeva man morfīna injekciju tieši virs krūšu kaula. Viņš teica: "Tas palīdzēs jums aizmigt".

Es viņam teicu: "Es negulēšu, man ir pārāk daudz darāmā." Viņš dīvaini paskatījās uz mani un jautāja: "Ko tu domā?" Es atbildēju "Man ir ķermenis, ko atjaunot !!"

Es nepārtraukti novirzīju enerģiju savā ķermenī uz visām daļām, kurām bija nepieciešama dziedināšana. Es koncentrējos un iedomājos, ka iekšējie orgāni atjaunojas un kļūst "normāli". Es to darīju nepārtraukti, visu nakti. Es nekad negulēju ne mirkli ... pārāk aizņemts.

Lynette, Amber, April, Helēna un Michael visi ieradās atsevišķi, lai pateiktu labu nakti. Es teicu, ka es viņus redzēšu no rīta, es turpināju sarunu par viņiem un to, kur viņi uzturas. Viņi bija rezervējuši sevi motelī un jau bija paēduši vakariņas. Es pateicu ar labu nakti un vēlējos pateikt, ka es viņus mīlu un ka ar mani viss būs kārtībā. Es gribēju viņus mierināt, lai viņi neuztraucas, jo es zināju, ka viss būs kārtībā.

Es tērzēju ar medmāsu gultas galā, nevaru atcerēties sarunas. (viņa var atcerēties).

Vienā brīdī es teicu, ka man tiešām vajag urinēt. Viņa iedeva man pudeli, un, lai kā es centos, es nevarēju urinēt tajā gulus stāvoklī. Viņa teica, ja es nevarētu tikt galā, viņi ievietos katetru. Es teicu, ka tas nenotiks!

Es vairāk nekā stundu mēģināju urinēt pudelē, bet nevarēju. Es nebiju urinējis kopš pusdienu laika svētdienā, vairāk nekā 15 stundas agrāk.

Tad man radās ideja piecelties un smieties. Es jautāju medmāsai: "Vai jūs varētu man palīdzēt izkāpt no gultas?" un viņa jautāja "par ko?" Es teicu: "Es piecelšos un urinēju", un viņa teica: "Nekādā gadījumā es neļauju tev piecelties!"

Es teicu: "Es pieceļos kājās, vai nu jūs varat palīdzēt man izkāpt no gultas, vai arī es to daru pati!"

Pēc tam viņa man palīdzēja, un man vajadzēja apmēram 5 minūtes, lai es stāvētu.

Tur es stāvēju daļēji tumšā rokā ar kreiso roku turēdama pilienu statīvu un urinēju pudelē, kuru medmāsa man turēja.

Es to piepildīju, un tas sāka pārplūst uz grīdas. Viņa teica: "pagaidi, un es saņemšu citu pudeli", es teicu: "Nekādā gadījumā es neapstājos, man nav ne jausmas, kad es to varēšu darīt vēlreiz". Es negribēju apturēt plūsmu. Pudele turpināja pārplūst pa visu grīdu.

Medmāsa sāka smieties un teica: "Es nekad neesmu redzējis, ka kāds aizpildītu vienu no šiem! Es domāju, ka man tas vienkārši būs jānoslauka!"

Es pie sevis pasmējos, jo smieties šajā brīdī nebija risinājums. Šie smiekli, kas man bija iekšā, man bija nozīmīgi.

Pagāja vēl 5 minūtes, lai mani atkal noguldītu gultā. Mēs ar māsu sākām vairāk tērzēt, un es atceros, ka viņa jautāja, ko es daru un par ko man vajag būt nomodā. Es paskaidroju, kāpēc es neguļu, un darbu, ko daru.

Es īpaši virzīju enerģiju ap savu ķermeni, redzot, kā mans ķermenis izstaro spilgtu gaismu un aizpildīju visas vietas, kurām trūka gaismas vai kuras nebija tik spožas kā citas.

Tā es to izdarīju.

Es paskatījos uz Visumu un iedomājos, ka manas rokas izstiepjas Visumā tā, it kā es raustu Visumu apskāvienā. To darot, es patērēju enerģiju, tik daudz, ka tas nepārtraukti pārpildīja manas rokas, tāpēc katru reizi es iztēlojos šīs enerģijas absolūtu pārpilnību, tāpēc es zināju, ka ir vairāk, nekā man pašam vajag. Es iedomājos, ka tas nonāk galvas augšdaļā pie čiekurveidīgā dziedzera (pie vainaga) un pārvieto to ap manu ķermeni uz vietu, kur es jutu, ka tas ir vajadzīgs. Es to redzēju, izmantojot barības vielu kaudzes, kuras mans ķermenis bija uzglabājis dažādās ķermeņa vietās no brīnišķīgajiem uztura bagātinātājiem, ko biju lietojis. Dažus gadus cilvēki man teica: "Kāpēc jūs lietojat tik daudz uztura bagātinātāju?" un es mēdzu smaidīt un teikt: "Jo es varu". Katru reizi, kad man jautāja, es vienkārši uzticējos sev un turpināju viņus ņemt. Tikai pēc negadījuma es sapratu, cik svarīgi ir lietot uztura bagātinātājus profilaksei un negadījumu gadījumā. Lielākajai daļai cilvēku trūkst barības vielu, tāpēc ārkārtas situācijās, kad viņu ķermenim nekavējoties ir vajadzīgas izejvielas remonta darbiem, ķermenim ir jātīra no kaut kur citur, ko tas uzskata par ne tik svarīgu. Es uzskatu, ka šī ir neatņemama manas izdzīvošanas sastāvdaļa .

Dažreiz nakts laikā es izveidoju milzīgu piltuvi, un es lūdzu savus eņģeļus novirzīt šo enerģiju man un nosūtīt to pa piltuvi. Tādā veidā es varētu pavadīt vairāk laika, iedomājoties, ka mans ķermenis atjaunojas un nākotnē veicu visas darbības, kuras, manuprāt, varētu vēlēt darīt.

Astoņdesmito gadu vidū es devos pārgājienā pa Himalajiem Nepālā , un man tas tik ļoti patika un vienmēr gribēju atgriezties. No brīža, kad piedzima Ambera, es viņai parādīju ceļojuma

slaidus un runāju par to, cik lieliski būs, kad mēs to darīsim kopā, kad viņai būs apmēram 20 gadu, bet man būs gandrīz sešdesmit. Es vienmēr zināju, ka, lai to izdarītu, man būs jābūt jaunam sirdī un spēcīgam veselīgam ķermenim. Lielāko daļu savas dzīves esmu slimojis vai sāpējis ar ļoti sliktu muguru vai galvassāpēm utt. Es to uztvēru kā savu iespēju atjaunot savu ķermeni LABĀK, nekā tas bija. (Es nekad savā dzīvē neesmu atsaucies uz "pirms *negadījuma*".)

Šī nakts intensīvajā terapijā bija viskoncentrētākā, kāda jebkad bijusi, un arī visilgākā, kāda jebkad esmu bijusi.

Nākamajā rītā krūšu ķirurgs ieradās uz viņa kārtās un bija daudz cilvēku (ārsti) ar viņu, ap 12. Es domāju, ka viņi bija pārsteigti, ka es vēl esmu dzīvs.

Viņš stāvēja manas gultas galā un skatījās uz manu karti. Viņš paskatījās uz mani un teica: "Jūs ir diezgan nopietnas traumas".

Es paskatījos uz viņu un teicu: "Vai tas ir pareizi ...". Man bija skaidrs, ka nepieņemu viņa paziņojuma pieņēmumu.

Viņš atbildēja: "Es vajadzēs izņemt vienu ar pusi plaušu s un liesu. Kad es operēšu, es varēšu novērtēt, vai man ir jādara kaut kas cits."

Es paskatījos un norādīju uz viņu, tad teicu: "Jūs esat krūšu kurvja ķirurgs, vai ne?"

Viņš atbildēja "Jā"

Atkal norādot ar pirkstu uz viņu, es viņam teicu: "Nu, tavs uzdevums ir pateikt man, kas man jādara, lai tas nekad nenotiktu". Kad es man teicu man norādīja uz manu sevis un tad atpakaļ uz viņu par pārējo teikuma.

Cilvēki kopā ar viņu spēra soli atpakaļ.

Pāris minūtes viņš klusēdams paskatījās uz mani, es lūdzu savus eņģeļus nodrošināt, ka viņš ir ieguvis nepieciešamo informāciju, un tad viņš klusi un mierīgi sacīja: „Lieciet māsiņām parādīt, kā veikt atbalstītu klepu, un es gribu lai izklepotu pēc iespējas vairāk asiņu. Es arī vēlos, lai jūs staigātu apkārt, dziļi elpojot un klepojot pēc iespējas vairāk asiņu.”

Es teicu "labi".

Viņš aizgāja, un mēs ar māsu vienkārši paskatījāmies viena uz otru.

Man bija laužts krūšu kauls un ribas ...

Ideja klepot un dziļi elpot

Es gulēju tur stundu, savācot drosmi piecelties un staigāt apkārt.

Tad es teicu medmāsai, ka man ir vajadzīga viņas palīdzība, lai izkāptu no gultas, un viņa teica: "Es neļauju tev piecelties."

Es teicu: "Doktors teica, ka man ir jāceļas un jāstaigā un dziļi jāieelpo, un to es darīšu."

Viņa uzsvēra: "Viņš to nedomāja tagad"

Es atbildēju: "Es to daru tagad, un jūs varat vai nu palīdzēt man piecelties, vai arī es piecēlos pati."

Viņas sejā bija neliels smaids un viņa man palīdzēja. Pagāja apmēram 5 minūtes, lai palīdzētu man izkāpt no gultas un stāvēt. Tas bija diezgan liels sasniegums stāvēt tur. Es devos ceļā ĻOTI LĒNI. Viens solis ik pēc 5 sekundēm. Es dziļi elpoju un klepoju asinis, kā to darīju dažas reizes jau guļot. Katru reizi, kad es atklepoju asinis, es apstājos. Tad atkal devās ceļā. Es biju nokļūvis apmēram 15 soļu attālumā no gultas, un es biju pilnībā noslaucīts. Man vairs nebija enerģijas, un es pagriezos un nespēju noticēt, cik tālu šķiet gulta. Es tiku pie 15 soļiem atpakaļ uz gultu, kā iepriekšējā vakarā. Novietoju skatienu uz to un iztēlojos, kā mans ķermenis reaģē. Es iekāpu gultā un atguvos.

Mans ķermenis bija neticami vājš. Savā dzīvē esmu noskrējis vairākus maratonus, un šie piecpadsmi soļi mani nogurdināja vairāk nekā jebkurš maratons.

Nelaiemes gadījumā katrs mana ķermeņa muskulis bija zaudējis spēku, un man bija kā mazulim, kuram vajadzēja atjaunot katra muskuļa spēku.

Es turpināju strādāt, novirzot enerģiju uz savu ķermeni un iedomājoties, ka mans ķermenis atjaunojas.

Māsiņa joprojām sēdēja manas gultas galā un vēroja mani, kā otra bija darījusi visu nakti.

Pēc stundas es teicu, ka esmu gatavs to visu darīt vēlreiz. Viņa man palīdzēja un es devos ceļā. Beidzot veicu pilnu apli apkārt intensīvās terapijas nodaļai.

Kārtējo reizi es atgriezos savā gultā pilnībā iztērēta.

Kad es gulēju, medmāsa man jautāja: "Vai tu saproti, cik tev ir paveicies?"

Es atbildēju: "Es domāju, ka nē, iespējams, tāpēc jūs man uzdodat jautājumu"

Viņa teica: "Ir lieta, ko mēs saucam par nāves ātrumu noteiktām autoavārijām, tas nozīmē, ka par šo ātrumu un virs visiem automašīnā iet bojā. Galvas sadursmē ar nekustīgu objektu (piemēram, stabu) nāves ātrums ir sešdesmit km/h. Šonedēļ šeit ir bijuši divi atsevišķi cilvēki, kuriem bija tieši tāds pats negadījums kā jums, ar galvu sadursmē taisni stabā. Viņi abi veica sešdesmit kilometrus stundā, un abi nomira, tomēr jūs veicāt 85 km/h un dzīvojāt. Jums ir diezgan paveicies."

Es zināju, ka tā nav veiksmē, bet arī jutu, ka viņa nevēlas zināt, kā es to darīju. Es gulēju un jautāju saviem eņģeļiem: "Kā es izdzīvoju, bet viņi ne?"

Atbilde no viņiem bija skaidra un "jūs lūdzāt palīdzību"

Es viņiem jautāju: "Ko citi darīja?"

Viņi teica: „Viņi redz, ka stabs nāk uz augšu un saka:„ Ak nē !! ES miršu!" un viņi mirst. ”

Es kādu laiku gulēju un domāju par to.

Es domāju par visu personības attīstības darbu, ko esmu veicis ar sevi gadu desmitiem ilgi, un par to, cik esmu nolēmis noskaidrot savas robežas (vai sevis neierobežotību) un kā esmu iemācījies uzticēties sev un tam, ko jūtos. Kad es augu, es domāju par to, kā mani satrauc tas, ko par mani domā visi citi, un vai es daru "pareizi". Es domāju par daudzām lietām. Es zināju, ka tā nav veiksmē ...

Es atskatījos uz savu dzīvi un sapratu izvēli, ko biju izdarījis, kad visi man teica nedarīt kaut ko tādu, kas *viņiem* nepatika, bet es zināju, ka tas *man ir piemērots* .

5 gadus pēc negadījuma es veicu apmācību savā biznesā aptuveni 100 cilvēkiem un sāku stāstīt par laiku, kad devos nirt debesīs, tad apmācību vidū es pēkšņi sapratu, ka, ja es nebūtu devies debesīs, es iespējams, gāja bojā negadījumā. Es stāvēju istabas priekšā redzami aizkustināta un

jutos novērtējusi savus spēkus un vēlmi sekot līdz tam, ko savā sirdī zinu, ka tas man ir piemērots. Ļaujiet man dalīties ar jums stāstā...

Astoņdesmito gadu vidū (divdesmito gadu vidū) es dzīvoju lielā Viktorijas valsts pilsētā un kādu nakti skatījos vienu no šīm dzīves stila izrādēm, un niršanas Tandēma debesīs bija daļa, kurā jūs piesprādzējaties kādam, kas to darījis pāris tūkstoši lēcienus, lai viņi zinātu, ko dara, un tad jūs izlecat no pilnīgi labas lidmašīnas un nokrītat uz zemes brīvajā kritienā. Es gadiem ilgi gribēju nodarboties ar niršanu debesīs, bet zināju, ka, ja to darīšu viens, es droši vien nomiršu. Man bija slikta sajūta par to, ka vads nedarbojas un tekne neatveras. Līdz ar niršanu tandēmā man nebija par to jāuztraucas, jo pieredzējis cilvēks varēja tikt galā ar jebkuru situāciju. Nākamajā rītā es piezvanīju TV stacijai un uzzināju, kur viņi veica tandēma lēcienus. Tas bija ārpus Sidnejas. Tas bija labi, jo mans tēvs dzīvoja Sidnejā, un es varēju uzkāpt un palikt pie viņa un aizņemties automašīnu. Es rezervēju lidojumu, piezvanīju viņam un teicu, ka ierodos (es biju pietiekami gudrs, lai neteiktu, kāpēc es nākšu).

Es ierados Sidnejā četras dienas pēc tam, kad redzēju izrādi, aizņēmos automašīnu un divas stundas braucu uz lidlauku, no kura viņi darbojās.

Varu piebilst, ka šajā laikā man attiecībās bija daudz nepatīkšanas. Es mīlēju šo meiteni, bet tas neizdevās. Es arī lasīju Ričarda Baha grāmatu ar nosaukumu Tilts pāri mūžam. Šī grāmata bija par dvēseles radnieku jēdzienu un to, vai mēs patiešām esam paredzēti konkrētai personai. Grāmatas daļa, kuru es izlasīju laikā, kad ierados Sidnejā, bija tad, kad Ričards nespēja tikt galā ar attiecībām ar savu dvēseles palīgu un uzkāpa nelielā viena dzinēja lidmašīnā. Tas avarēja un tekne nedarbojās. Situācija bija ārkārtīgi līdzīga tam, uz ko es biju iekārtojies. Es prātoju, vai Gars cenšas man pateikt, lai es nesekoju, jo es nomiršu pirms sava laika. Sirdī es zināju, ka ir svarīgi sekot līdz. Es zināju, ka vēlos uzvarēt bailes no nāves. Es zināju, ka tas ir svarīgi. Pagāja vēl 20 gadi, lai saprastu, cik tas ir svarīgi. Es arī zinu, ka šīs divas dienas Sidnejā mani spēcīgi ieviesa savā dzīvē, lai pārvarētu bailes un netiktu kontrolēts nezināmajā.

Kad es ierados lidlaukā, tas bija aizņemts ar lidmašīnu pacelšanos un cilvēkiem, kas visur pārvietojās. Tā bija skaista diena, ļoti maz mākoņu un spīdēja saule.

Es reģistrējos un samaksāju naudu. Viņi paskaidroja, ka nauda nav atmaksājama. Viņi mani izvadīja apmācībā un iederējās.

Vējš pieauga, un tad man teica, ka virs noteikta vēja ātruma viņi nevar tandēmiski nirt, lai gan joprojām notiek regulāra niršana debesīs. Dienas laikā, gaidot vēja pierimšanu, es lasīju savu grāmatu un vēroju niršanu no debesīm, un tik daudz reižu apmeklēju tualeti, ka manī vairs nebija nekā ...

Es gaidīju visu dienu no aptuveni 10:00 līdz krēslai. Viņi visvairāk atvainojās un teica, ka, ja atgriezīšos piecos no rīta, vējš vienmēr bija zems un es varēšu lēkt. Es teicu ok un devos mājās.

Pārnācu mājās un vakariņoju, visu nakti lasīju savu grāmatu, gribēju zināt, vai Ričards nomira. Es mēģināju saprast, vai grāmatā man ir kāds vēstījums. Šis stāsts notika pirms es iemācījos tik skaidri sazināties, kā tagad, ar saviem eņģeļiem/garīgajiem palīgiem.

Es agri izkāpu no gultas un paēdu nelielas brokastis, zinot, ka viss, kas notiek šajā brīdī, iet caur mani...

Es ierados lidlaukā piecos no rīta, un gaiss bija nekustīgs. Puiši bija pārsteigti, ka es parādījos. Viņi teica, ka neviens **nekad** nav atgriezies nākamajā dienā. Viņi pacēla mani lidmašīnā, un augšpusē man lika izkāpt uz mazās metāla plāksnes riteņa augšpusē. Plāksne bija pietiekami liela tikai pusotram pēdu komplektam. Es karājos pie metāla stieņa **pilnīgi nobijusies**. Patiesībā man likās, ka lecu līdz nāvei.

Es negrasījos izvilkt un, ja man bija paredzēts mirt šeit un tagad, tad lai tā arī būtu. Man piesprādzētais puisis iesaucās "Pārlēkt" un es atlaidu. Tajā brīdī es nonācu daļējā apziņā. Manas acis bija atvērtas, bet viss bija melns. Es apzināti neapzinājos savu vidi, to, kur es atrodos vai kas notiek. Bet tālumā es dzirdēju balsi. Balss kļiedza uz mani, lai paceltu kājas, kamēr bijām veļas krājumā. Viņa mute bija tieši pie manas auss, bet izklausījās, ka viņš ir jūdzes attālumā. Pēc kāda laika es pacēlu kājas, īsti nezinot, kas notiek un kāpēc. Tas šķita kā sapnis un ka es saritinātos augļā stāvoklī un man nebija ne jausmas, kas notiek vai kur atrodos. Kad es pacēlu kājas, mēs saplacinājāmies no griezienu, un viņš man teica: "Vēl viena sekunde, un es gatavojas vilkt pārvilkšanas auklu".

Mēs bijām brīvi krīt uz zemes, un es zināju, ka šajā posmā nebija **absolūti** nekas es varētu darīt par to. Ja es gribētu mirt šajā brīdī, es nevarētu to apturēt. Tāpēc es nolēmu izbaudīt ceļojumu. **Es pieņēmu savu situāciju.**

Es paskatījos apkārt un nespēju noticēt, cik dīvaini joprojām bija piedzīvot kritiena un ātruma sajūtu.

Galū galā viņš izvilka pārrāvuma auklu, un es izlaidu "čau" !!! Viņš man teica: "Viņi visi tā dara". Mēs nokāpām un nolaidāmies nelielā aplī. Visi citi debess nirēji pienāca pie manis un jautāja: "Vai jums tas patika?"

Es atbildēju: "Pilnīgi!"

Tad viņi teica: "Vai jūs to darīsiet vēlreiz?"

Es atbildēju "Nē"

Viņi visi man jautāja,

"Kāpēc ne?"

Es atbildēju: "Jo tagad es esmu tur bijis un to izdarījis!"

Šī pieredze mani izveidoja, lai es varētu atbrīvot savas bailes no nāves.

Atpakaļ slimnīcā intensīvās terapijas nodaļā.

Dienas laikā es joprojām neticami koncentrējos uz sevis dziedāšanu.

Trešo reizi, kad piecēlos staigāt un dziļi elpot, es devos ap intensīvo aprūpi. Katru reizi, kad devos pastaigā, medmāsa bija man blakus un bija gatava palīdzēt, ja nepieciešams. Ejot viņa nekad mani neturēja, es domāju, ka viņa nojauta, cik svarīgi ir to darīt man pašai.

Trešo reizi viņa man teica: "Ko tu redzi sev apkārt?"

Es atbildēju: "Daudzi bezsamaņā esoši cilvēki"

Apmēram 16 stundas, kamēr es biju intensīvajā terapijā, šī bija vienīgā reize, kad skatījos uz citiem pacientiem, nebija tā, ka es viņus ignorēju, tas bija tas, ka viņi nebija manā apziņā vai apziņā.

Tad viņa teica: "Kāpēc jūs domājat, ka tā ir?"

Es pacēlu roku pret viņu, izstiepju plaukstu un teicu: "Es negribu zināt, es esmu koncentrējies uz to, lai kļūtu vesels!"

Pēc tam viņa man teica: "Es esmu zvanījis jūsu ķirurgam ik pēc 15 minūtēm un teicis, ka jūs nepiederat manai intensīvās terapijas nodaļai." Es pasmaidīju un piekritu viņai.

Šoreiz pastaigā veicu divus pilnus apļus lielajā telpā. Otrā apļa laikā viņa man jautāja: "Vai jūs vēlētos iet dušā?"

Es paskatījos uz viņu un teicu, ka es to darīšu un esmu pārliecināta, ka tas man palīdzētu justies labāk, justies jauki un veldzēties.

Kad es atgriezos gultā, viņa teica, ka vēl mazliet paspēs visu sagatavot un ka viņa drīz atnāks un mani paņems. Tagad viņa mani atstāja pati. Skaidra zīme, ka viņa var redzēt, kā es kļūstu labāka (lai gan es tobrīd to nezināju).

Pēc pusstundas viņa atgriezās un saņēma mani. Es piecēlos, vēl arvien viņai vajadzīga palīdzība, un mēs devāmies uz dušu.

Viņa mani izģērba un pilnīgi kaila apsēdināja vienā no tiem baltajiem plastmasas krēsliem un ielika man rokā dušas rozi un teica, ka drīz atgriezīsies. Es nevarēju neko pakustināt, viss, ko es varēju, bija sēdēt tur tādā pašā stāvoklī, kādā viņa mani nolika. Es vispār nevarēju pārvietot ūdeni.

Šķita, ka viņa kādu laiku bija prom, kad atgriezās un pabāza galvu pa durvīm. Viņa jautāja, vai man iet labi, un es atbildēju jā.

Tad viņa teica: "Man šeit ir dažas medmāsas, vai ir labi, ja viņas ienāk?"

Ar ļoti lielu smaidu sejā es jautāju: "un ko viņi vēlas redzēt?"

Viņa jautri smējās un atbildēja: "Viņi vēlas jūs redzēt dušā!"

Es iesmējos, sakot: "Es tā domāju ... ienesiet viņus!"

Pārējās māšas visas bija piebāztas dušas telpā, kad es tur kaila sēdēju, turēdama dušas rozi. Mana māsa teica: "cik ilgi d o jūs domājat, ka šis intensīvās terapijas nodaļā šeit ir?"

Es teicu: "Es nezinu, varbūt 70 gadus."

Viņa teica: „Jā, un jūs esat pirmais, kurš tajā kādreiz ir dušā. Mēs nevarējām saprast, kāpēc viņi ievieto dušu intensīvās terapijas nodaļā, kur cilvēkiem tiek dotas sūkļa vannas! ”

Mēs visi smējāmies.

Viņi turpināja izskaidrot, kā duša vienmēr tika izmantota kā uzglabāšanas telpa, tāpēc viņiem to vajadzēja iztīrīt un sakopt.

Dienas laikā pie manis bieži viesojās Lynette un Amber.

Ap pulksten 16 vakarā ieradās kārtībnieks un izveda mani no intensīvās terapijas un aizveda uz palātu.

Pēc tam, kad mani aizveda uz palātu, Lynette un Amber aizveda mani uz slimnīcas kafejnīcu, un mēs visi kopā vakariņojām un pļāpājām par parastajām lietām.

Tajā pirmdienas vakarā es gribētu gulēt, bet palātā bija māsa no elles, kura sasita visas paplātes, mopus un spaiņus un visu nakti skaļi staigāja apkārt.

Es ieberzu krūtīs ļoti īpašu dziedinošu krēmu un lietoju īpašus uztura bagātinātājus, kurus parasti lietoju katru dienu . Lynette man bija atnesusi tās.

Otrdienas rītā kārtībnieks atnāca un atkal aizveda mani uz rentgenu, un viņi veica vairāk krūšu kurvja rentgenstaru un pēc tam atkal uzvilka mani gultā.

Katru stundu un dažreiz biežāk es gāju pastaigās augšup un lejup pa gaiteniem, joprojām dziļi elpojot un joprojām klepojot nelielā daudzumā asiņu. Es biju neatkarīgs un pārvietojos nedaudz lēnāk nekā parasti.

Man bija pāris tālruņa zvani un daži apmeklētāji. Viens no šiem apmeklētājiem bija intensīvās terapijas māsa, kura bija manu māsu draudzene.

Kad es biju palātā, ienāca medmāsa , kura veica pētījumu par to, kas izraisa ievainojumus nopietnās autoavārijās, lai automašīnu ražotāji varētu pielāgot automašīnu dizainu, lai samazinātu šos ievainojumus.

Viņa uzdeva daudz jautājumu

Viens jautājums bija “vai bija kaut kas, kas kavēja manu redzi?”

Mana atbilde bija "jā"

Viņa jautāja: "Un kas tas bija?"

Es atbildēju: "Mani plakstiņi!"

Viņa to pierakstīja, nesaprotot, ka esmu izjokojis, un tad pacēla acis uz mani, un es redzēju, kā viņa mani novērtē. Pēc tam viņa iesmējās.

Tad es teicu: "gaisa spilvenu putekļi neļāva man redzēt, kur novietot automašīnu drošībā"

Medmāsa bija arī mūķene. Viņa runāja ar mani par to, cik neticami bija tas, ka es biju dzīvs. Kamēr viņa mani intervēja, inženieris novērtēja manu automašīnu. Pēc nedēļas, kad mēs ar draugu Maiklu devāmies apskatīt automašīnu un savākt no tās dažas lietas, vīrietis, kurš to glabāja, jautāja: “cik cilvēku tajā gāja bojā?” Maikls teica, ka neviens di e d, un jūs meklējat pie cilvēka, kurš izdzīvoja to. Viņš bija šokēts un teica, cik neticami, ka esmu dzīvs (vai līdzīgi vārdi)

Trešdienas rītā krūšu ķirurgs ieradās pie manis, pārvilka man aizkaru un kratīja galvu no vienas puses uz otru, sakot: "Es nekad neesmu redzējis neko tādu ..."

Šajā brīdī es tiešām domāju: "varbūt tas ir sliktāk par to, ko esmu ļāvis sev saprast ..."

Viņš teica: “Es neticēju vakar uzņemtajiem rentgena stariem, ka piezvanīju augšējam krūšu kurvja ķirurgam no Melburnas, un viņš un es esam bijuši nomodā 24 stundas, ķeras pie rentgena stariem no svētdienas vakara un vakar no rīta. viņš piekrita manai sākotnējai diagnozei - izņemt pusotru plaušu. Viņš arī piekrit manai pašreizējai diagnozei, ka jums tagad ir divas pavisam jaunas pusaudža plaušas, kuras nekad nav smēķējušas. ”

Es teicu: "Man ir 43 gadi"

Viņš teica: "Es zinu ..."

Es biju tik satraukti ... man bija izdevies ...

Es jautāju: "Kas tagad notiek?"

Viņš atbildēja: "Jūs varat doties mājās"

Es jautāju "cik drīz?"

Viņš atbildēja: "cik ātri vien iespējams. Es dzirdu jūs darāt dziedināšanas metodes, un y ou arī lietojat piedevas, un tas nepārprotami ir strādā priekš jums , un jums būtu labāk mājās."

Kad stundu vēlāk ieradās mans pacēlājs, lai aizvestu mani mājās, es pats ar savu tvaiku izgāju no slimnīcas.

Divu nedēļu laikā pēc negadījuma es varēju sasist krūtis kā Tarzāns.

Manas salauztās ribas un laužtais krūšu kauls labi dziedēja.

Vai nebūtu pārsteidzoši, ja mēs visi uzticētos sev un idejām un iedvesmai, ko uzņemam?

Cik mēs patiesi uzticamies sev?

Kopš 1987. gada es zinu, ka ticība un pašātvība uz sevi un to, uz ko esmu spējīga , ir ārkārtīgi pieaugusi. Tas galvenokārt ir saistīts ar to pašu darbu, ar kuru es tagad dalos vietnē www.enjoyinnerpeace.com.au . Šajā vietnē ir daudz priekšmetu, kas ļauj turpināt garīgo izaugsmi mājās vai dalīties ar citiem līdzīgi domājošiem cilvēkiem tajā pašā ceļojumā.

Ja vēlaties uzzināt, kā strādāt ar jūsu Spirit Guides, piemēram, Jāņa vai vēlas, lai uzzinātu vairāk par to, kas jūs esat, kur jūs esat nāk no , kur jūs dodaties , un kāpēc jūs esat šeit , tad dodieties uz h , ir mājas lapā [www. Enjoyinnerpeace.com.au](http://www.Enjoyinnerpeace.com.au)

Reiz viņa vietā

Vispirms noskatieties 20 minūšu video cilnē Mūsu stāsts

Otrkārt, iegādājieties e -grāmatu.

Treškārt, jūs varat iegādāties Mājas studiju programmu , kuru varat strādāt patstāvīgi , savās mājās

Ceturtkārt, rezervējiet sevi individuālai konsultācijai orientēšanās profilā, kur jūs izveidojat /pilnveidojat skaidru divvirzienu komunikāciju ar saviem garīgajiem palīgiem.

Atkarībā no tā, cik tālu jūs vēlaties turpināt savu garīgo izaugsmi, ir pieejami vairāk nekā 600 garīguma kursi un daudzi citi pakalpojumi.

Izpētiet vietni www.enjoyinnerpeace.com.au, un, ja jums ir kādi jautājumi, vienkārši jautājiet .

Džons apceļo pasauli, mācot cilvēkiem, kā runāt ar garīgajiem ceļvežiem, uzticēties sev, atrast dzīves mērķi un drosmi to sasniegt.

Ja vēlaties, lai Jānis ierodas jūsu reģionā, sazinieties ar viņu vai viņa darbiniekiem, izmantojot vietni www.enjoyinnerpeace.com.au .

Arī tad, ja jums ir arī brīvi pārvalda angļu valodā un ir kļūdas , kas translāti par no angļu valodas versiju, lai šo tulkoto versiju, lūdzu, dariet savu biroja zināt , un , ja jums ir apmierināti, lai vēlreiz pārbaudiet tulkošanu mums, tad mēs laimīgi priekšu vārds dokumenta versija jūs rediģēt. Jau iepriekš pateicamies, ka palīdzat mums 😊

1 no 18